

det er et Saag, der staaer til Raadighed, at det er der, vor contante Beholdning ligger. Den næste Ting, som ligger i denne Bestemmelse, er, at Indenrigsministeren, vor Finantsminister, frigjør sig fra den Deel af den saakaldte Overenskomst, som selv Finantsministeren i sin Skrivelse til Indenrigsministeren har forudsat, at det var muligt ikke kunde blive opfyldt. Vi gjøre altsaa ikke andet end at gaae den Vej, som Monarchiets Finantsminister, idet han har henvendt sig til Indenrigsministeren, har betegnet som den rimelige, vi vilde gaae. Han har forudsat, at noget Saadant vilde skee, og jeg er overbevist om, at var han her som Medlem af Rigsdagen, vilde han tilraade den samme Forholdsregel og sige: det er det Eneste, der kan føre til Maalet. Det er billigt, at vi lade Pengene blive staaende; vor Minister har handlet i god Tro, maaskee af Feiltagelse, maaskee af Misgreb eller maaskee for den gode Sags Skyld, men det er utiladeligt, at han blander sig i denne Sag, som ikke kommer ham ved, nemlig denne Rykborgeren med Hensyn til Jernbaneanctierne. Det er saameget vigtigere at holde sig hertil, som det er ganske klart, at Finantsministeren har gjort dette Foretagende ganske i Monarchiets Interesse; thi havde han virkelig sat Pries paa denne Rykborgeren af Indenrigsministeren, vilde han have sørget for at have den, førend Contracten blev sluttet, men det har han slet ikke gjort. Jeg tillader mig her at gjøre nogle Slutninger, som det forekommer mig kunne udbrages af Skrivelseerne. Man kan nemlig af dem mærke paa Finantsministeren, at han var saa ivrig for at faae denne Sag bragt i Orden, fordi han i det Neblik behøvede disse Penge indstaaende i Kassen til andre Foretagender, som vare af stor Vigtighed for Monarchiet; han benyttede derfor Leiligheden til at kunne beholde dem, og da han mærkede, at det krøb i Indenrigsministeren, fristede han denne til at troe, at det var for hans Skyld, det skete, ja, fik han endog saa til at talke sig, fordi han havde bragt Jernbanesagen istand; men denne Tal har han ikke fortjent. Da Contracten blev sluttet, indførtes der i den den Passus, at da nu Entreprenøren havde godgjort at have den til Anlægget af en saadan

Jernbane fornødne Capital til Raadighed, saa etc.; det har Finantsministeren skaffet ham, idet han har participeret med ham om at tilveiebringe de fornødne Capitaler til Jernbaneanlægget. Efterat Contracten var sluttet, har Finantsministeren mærket, at der var en overordentlig stor Gribfthed efter Jernbanen hos Indenrigsministeren, og han har derfor taget hans forsskellige Garantier med oveni på, hvilke Indenrigsministeren ikke havde behøvet at give, da Finantsministeren isorveien havde participeret og var gaaet ind i Banksforretninger, for at hjælpe Jernbanen istand. Hvorfor har han nu gjort dette? Han har gjort det, alene fordi han antager det for en nyttig Sag for Monarchiet, og han er vistnok den Eneste, om hvem man kan sige med fuld Sikkerhed med Undtagelse af Indenrigsministeren, at han ansaae den pecuniaire Deel af Sagen for nyttig for Monarchiet. Svrigt maa jeg bemærke, at jo mere den ærede Indenrigsminister har Ret i sin Paastand om, at der kun er Rimelighed for et ringe Tab, jo mindre er det nødvendigt for Finantsministeren, at see denne Deel af Sagen bragt i Opfyldelse; dersom derimod Finantsministeren bliver ved at trænge paa og ikke viger tilbage, modsiges han sin egen Erklæring i sin Skrivelse, at han anseer det for en vigtig Sag for Monarchiet; han trækker sig da tilbage fra at være den, der har hjulpet Entreprenøren til at staffe de fornødne Pengemidler, og har saa paa en vis Maade forlokket Entreprenøren til at gaae ind paa denne Sag, idet nemlig denne jo ligefrem siger, at naar han ikke kan faae denne Deelagtighed med Hensyn til at reise Pengemidlerne her i Landet, vil han ikke have med Sagen at bestille. Naar altsaa Finantsministeren er gaaet ind paa Sagen under saadanne Omstændigheder, uden at der ligger, saameget som den mindste Stump Papir for, der viser, at Indenrigsministeren har opfordret ham dertil, naar han selv i Erklærelsen af, at det er noget Godt, og med glad Sind ytrer, at han har gjort det, fordi det er til Fordeel for Monarchiet, kan man med fuldkommen god Grund paastaae, at han alene fra Begyndelsen af har indladt sig paa denne Sag, men at han senere har forsøgt, som god Financier, om han ikke kunde faae En eller